



## Arrest

nr. 231 297 van 16 januari 2020  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1 X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DEMIR  
Hoge Aardstraat 22 / 1  
2610 WILRIJK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en  
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 mei 2019 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 juli 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. DEMIR verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 23 mei 2011 toe op het Belgische grondgebied en diende op 25 mei 2011 een verzoek in om internationale bescherming.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 28 juli 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van eerste verzoeker. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 8 november 2011 (RvV 8 november 2011, nr. 69 650).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid trof op 15 december 2011 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. Verzoeker diende op 16 december 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Verzoekster kwam op 7 november 2015 toe op het Belgische grondgebied. Zij beviel op 17 november 2016 te Antwerpen van een dochter.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 22 september 2017 een beslissing waarbij de in punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en waarbij aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd afgeleverd.

1.7. Verzoekster diende op 31 mei 2018 een verzoek in om internationale bescherming.

1.8. De commissaris-generaal trof op 23 oktober 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoekster.

1.9. Op 10 mei 2019 vond in Deurne met beide verzoekers een SeFoR-terugkeergesprek plaats.

1.10. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 9 mei 2019 ten aanzien van beide verzoekers beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van verzoeker:

*“(…)*

*Aan de Heer, die verklaart te heten;*

*Naam: A.(…),*

*Voornaam: S.(…)*

*Geboortedatum: (…)*

*Geboorteplaats: (…)*

*Nationaliteit: Turkije*

*In voorkomend geval, ALIAS:*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,*

*- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*

*- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

*binnen 0 dagen na de kennisgeving.*

*REDEN VAN DE BESLISSING:*

*Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord dooreen ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 10.05.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.*

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:*

*Artikel 7, alinea 1, van de wet:*

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

*Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Betrokkene verblijft illegaal op het grondgebied samen met zijn partner A.(…) H.(…) en hun dochter A.(…) S.(…). Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.*

*Het feit dat betrokkenes kind in België geboren is, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van haar vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op het kind en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van haar ouders, die op eigen risico, ondanks hun precaire*

verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

De zeer jonge leeftijd van het kind maakt zo net dat dit kind zich gemakkelijker zal kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat het kind niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van haar ouders kan opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind zal schaden. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RW, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Betrokkene verklaart dat zijn dochter in juni naar de instapklas zal gaan. Echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/06/2014).

Betrokkene verklaart dat zijn neven en nichten legaal in België verblijven. Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Hij toont immers niet aan dat hij ten laste is van zijn neven of nichten. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes neven en nichten kunnen vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een terugkeer naar Turkije vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene verklaart dat in 2001 of 2002 zijn nier werd weggehaald. Hij neemt hiervoor geen medicatie en verklaart er niet veel last van te hebben. Hij toont dus niet aan dat deze medische problemen een terugkeer naar Turkije zouden belemmeren.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

[ ] Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem werd betekend op 20.12.2017 en welk werd herbevestigd op 17.04.2018. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

Betrokkenes asielaanvraag werd geweigerd door het CGVS. Ook zijn regularisatieaanvraag op basis van humanitaire gronden werd geweigerd.

(...)"

Ten aanzien van verzoekster:

"(...)

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten;

Naam: A.(...),

Voornaam: H.(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Turkije

+ minderjarig kind A.(...) S.(...) °(...)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

*¶ 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

*Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.*

*Betrokkene verblijft illegaal op het grondgebied samen met haar partner A.(...) S.(...) en hun dochter A.(...) S.(...). Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.*

*Het feit dat betrokkenes kind in België geboren is, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van haar vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op het kind en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van haar ouders, die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.*

*De zeer jonge leeftijd van het kind maakt zo net dat dit kind zich gemakkelijker zal kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat het kind niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van haar ouders kan opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind zal schaden. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RW, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).*

*Betrokkene verklaart dat haar dochter in juni naar de instapklas zal gaan. Echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/06/2014).*

*Betrokkene verklaart dat haar broer en zus legaal in België verblijven. Dit geeft haar echter niet automatisch recht op verblijf. Zij toont immers niet aan dat zij ten laste is van haar broer of zus. Een terugkeer naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes broer en zus kunnen vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een terugkeer naar Turkije vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.*

*Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.*

*Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.*

*Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:*

*¶ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

*Er bestaat een risico op onderduiken:*

*1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.*

*Betrokkene beweert sinds 2015 in België te verblijven. Betrokkene meldde zich echter niet aan bij de gemeente en deed pas in 2018 een eerste poging haar verblijf in België te regulariseren.*

*3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden*

*Betrokkene heeft zich in 2015 niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn.*

*Betrokkenes verzoek tot internationale bescherming werd geweigerd door het CGVS.*

*(...)”*

## **2. Onderzoek van het beroep**

**2.1.** In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de hoorplicht, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Verzoekers stellen in hun eerste middel het volgende:

#### *“1. Schending motiveringsplicht*

*Het artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.*

*Het artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.*

*Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.*

*Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:*

*a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*

*b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d.9.05.2019) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*

*c) De motivering afdoende dient te zijn;*

*De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.*

#### *2. Schending van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en art. 6 EVRM*

*De hoorplicht, een beginsel van behoorlijk bestuur, heeft tot doel de bestuurde de mogelijkheid te geven zijn standpunt op een nuttige wijze te doen kennen en bovendien het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel te laten respecteren door pas een beslissing te nemen na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van de relevante gegevens. (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 235 e.v.)*

*De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur is enkel van toepassing bij afwezigheid van een normatieve regeling van de hoorplicht en is van toepassing bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte.*

*Aangezien de bestreden beslissing gevolgen resorteert die een weerslag hebben op de rechtstoestand van verzoeker heeft zij in casu een individuele draagwijdte.*

*De hoorplicht geldt bij het nemen van individuele bestuurshandelingen t.a.v. burgers, ambtenaren, mandatarissen en besturen. Verzoeker is een burger.*

*De hoorplicht is in dit geval dan ook van toepassing.*

*Het blijkt echter duidelijk dat de hoorplicht die bestaat in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken niet vervuld werd, aangezien verzoeker slechts pro forma gehoord werd op 10.05.2019 na het nemen van de weigeringsbeslissing op 9.05.2019.*

*De bestreden beslissing vermeldt het volgende: voorafgaandelijk deze beslissing, werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van DVZ op 10.05.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen. Dat de verwijderingsbeslissing echter werd genomen op 9.05.2019 en verzoekers derhalve slechts pro forma werden gehoord. De beslissing werd dus kennelijk reeds genomen en opgemaakt alvorens verzoekers te horen. De hoorplicht werd hier kennelijk slechts pro forma nageleefd.*

*Op deze manier werd niet alleen de hoorplicht geschonden, doch ook het zorgvuldigheids- en rechtszekerheidsbeginsel*

*Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).*

*Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.*

*Er dient gesteld dat toch met enige lichtzinnigheid werd omgesprongen met het administratief dossier van eerste verzoeker door verweerder.*

*Eerste verzoeker heeft een onredelijke termijn moeten wachten op de beslissing van zijn regularisatieaanvraag, meer bepaald 6 jaar! Nadien werd om een onbegrijpelijke reden de*

*weigeringsbeslissing ingetrokken en opnieuw werd dezelfde weigeringsbeslissing dd.22.09.2017 betekend aan eerste verzoeker op 20.12.2017!*

*De redelijke termijn van art. 6 EVRM werd ruimschoots overschreden!*

*In tussentijd kwam de echtgenote van eerste verzoeker het land binnen en bouwden zij hier een gezinsleven op waarbij in 2016 hun eerste kind werd geboren.*

*Dat in de beslissing met het administratief dossier van eerste verzoeker duidelijk en alleszins dus geen rekening werd gehouden, staat dan ook onomstotelijk vast aangezien deze elementen niet werden vermeld in de beslissing!*

*Er wordt verder gesteld dat er een risico zou zijn op onderduiken.*

*De beslissing poneert het volgende: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem betekend werd op 20.12.2017 en welk werd herbevestigd op 17.04.2018. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.*

*Verweerder laat echter na te melden dat eerste verzoeker tegen alle bevelen om het grondgebied te verlaten beroep heeft ingediend. Het eerste bevel werd bovendien om een niet nader verklaarde reden ingetrokken door verweerder.*

*Verweerder 'vergeet' bovendien te melden in de beslissing dat de beroepsprocedure nog hangende is bij de RVV.*

*Het is dan ook geenszins dat verzoekers bewust en opzettelijk de bevelen niet hebben uitgevoerd maar in afwachting zijn van hun lopende procedures. Bovendien werd geen rekening gehouden met het feit dat door de overschrijding van de redelijke termijn, verzoekers gedurende 8 jaren in België zijn en geen banden meer hebben met hun land van herkomst.*

*Verweerder heeft bovendien nagelaten gedurende 6 jaar lang een verwijderingsmaatregel te nemen tegen eerste verzoeker. Terecht wekte dit bij verzoeker de schijn op dat hij ook geen verwijderingsmaatregel meer zou ontvangen!*

*Het is dan ook terecht dat hij tegen de weigeringsbeslissingen en eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten beroep heeft aangetekend en deze niet uitvoert in afwachting van het arrest van de hangende beroepsprocedure.*

*Minstens kan gesteld worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken zeer onzorgvuldig te werk is gegaan en geen rekening heeft gehouden met het administratief dossier van verzoekers en de hangende procedure en heeft zij haar beslissing niet redelijk en zorgvuldig genomen.*

*In het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel, kwam het aldus de verwerende partij in casu toe om aan de verzoekende partij de nodige inlichtingen te vragen met het oog op het doorvoeren van een correcte feitenvinding. Verzoeker stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. De gemachtigde is op dit punt dan ook in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op een correcte feitenvinding.*

*Om haar belang te behouden bij een vernietiging van de bestreden beslissing op grond van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel doordat geen bijkomende inlichtingen in het licht van een correcte feitenvinding werden gevraagd, dient de verzoekende partij aan te tonen dat zij bijkomende informatie had kunnen leveren die nuttig en nodig is bij het bepalen van een correcte feitenvinding. Het moeten aldus elementen of stukken betreffen die vermogen de bestreden beslissing te wijzigen.*

*Het staat vast dat niet met alle gegevens van het dossier van verzoeker werd rekening gehouden.*

*Met bovenstaande omstandigheden heeft verweerder geen rekening gehouden. Het middel is derhalve ernstig en gegrond.*

*Minstens kan gesteld worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken zeer onzorgvuldig te werk is gegaan door geen rekening te houden met de lopende beroepsprocedure, de onredelijke termijn, de onverklaarbare intrekking van de eerste verwijderingsbeslissing van eerste verzoeker en die een invloed heeft op de situatie van verzoeker en diens banden met zijn land van herkomst.*

*Uit het bovenstaande blijkt immers dat verzoekers geen familiale, culturele of sociale banden meer hebben met hun herkomstland en verweerder hiermee rekening diende te houden.*

*Het middel is derhalve ernstig."*

2.2. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten

die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens, die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in alle redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. De bestreden beslissingen vermelden uitdrukkelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, §3, 1°, van de vreemdelingenwet als hun juridische grondslagen. Deze bepalingen luiden als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :*

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”*

*“§ 1.*

*De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.*

*(...)*

*§ 3.*

*Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:*

*1° er een risico op onderduiken bestaat, of;*

*(...)*

*In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”*

2.8. Verzoekers betwisten geenszins de pertinente vaststellingen van de gemachtigde van de minister dat zij *“op het Schengengrondgebied (verblijven) zonder een geldig visum”* en met hun dochter *“illegaal op het grondgebied verblijven”* waardoor de gemachtigde van de minister in beginsel verplicht is hen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet bevelen af te leveren.

2.9. Met betrekking tot de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek wordt in de bestreden beslissingen gesteld dat er in hoofde van verzoekers een risico op onderduiken bestaat omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en omdat verzoekster sedert 2015 in België verblijft, maar zich nooit heeft aangemeld.

Verzoekers slagen er niet in op nuttige wijze te ontkrachten dat er in hunnen hoofde, conform de criteria van artikel 1, §2, van de vreemdelingenwet, een *“risico op onderduiken”*, zoals bedoeld in artikel 1, §1, 11°, van de vreemdelingenwet, kon worden vastgesteld. Het gegeven dat tegen de eerdere bevelen beroep werd ingesteld en dat dit beroep door de Raad nog niet werd behandeld, doet hieraan geen afbreuk.

De gemachtigde van de minister ging bijgevolg geenszins kennelijk onredelijk te werk door aan verzoekers bevelen af te leveren om het grondgebied te verlaten en geen termijn voor vrijwillig vertrekt toe te staan. Bijkomend stipt de Raad aan dat uit het administratief dossier blijkt trouwens dat verzoekers ter gelegenheid van het SeFoR-terugkeergesprek uitdrukkelijk hadden verzaakt aan de begeleiding bij een vrijwillige terugkeer en stelden niet terug te willen keren.

2.10. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 6 van het EVRM, naar luid waarvan bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vordering eenieder recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij wet is ingesteld, heeft enkel betrekking op jurisdictionele procedures en niet op administratieve procedures (RvS 10 juli 2002 nr. 109.080).

In zoverre verzoekers van oordeel zijn dat het beginsel van de redelijke termijn als algemeen beginsel van bestuur werd geschonden bij de behandeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van verzoeker, merkt de Raad op dat deze kritiek geen betrekking heeft op de thans bestreden beslissingen. Een middel dat betrekking heeft op een andere beslissing, is niet ontvankelijk (cf. RvS 15 januari 2003 nr. 114.513). Bovendien betekent het gegeven dat verzoeker gedurende 6 jaar geen bevel om het grondgebied te verlaten betekend heeft gekregen niet dat zijn verblijf een legaal karakter zou krijgen, zoals hij in zijn middel laat uitschijnen.

2.11. De hoorplicht houdt als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805). Aan de hoorplicht is in beginsel voldaan wanneer de betrokkene alle nuttige elementen kan laten gelden om de hem grievende maatregel te voorkomen wat inhoudt dat het bestuur, alvorens te beslissen, de betrokkene de mogelijkheid moet bieden om op nuttige wijze zijn standpunt kenbaar te maken nopens de feiten en redenen die haars inziens de ernstige en in hoofde van verzoeker nadelige maatregel verantwoorden (RvS 20 april 2017, nr. 237.958).

2.12. Waar verzoeker beweert dat de hoorplicht zou zijn geschonden, merkt de Raad op dat dit niet blijkt uit het administratief dossier. De gemachtigde van de minister verzond aan verzoekers op 19 april 2019 een uitnodiging voor een *“gesprek aangaande uw verblijfssituatie”*. Op 10 mei 2019 vond in Deurne een SeFoR-terugkeergesprek plaats. Uit het verslag blijkt dat verzoekers wel degelijk werden gehoord en betreffende hun specifieke individuele situatie het volgende hebben verklaard:

*“(…)*

*Samenvatting gesprek:*

*ACTUELE SITUATIE*

*1) Sinds [jaartal] in België, om welke reden precies?*

*S.(…) is in 2011 naar België gekomen. Waarom? Omwille van de slechte levensomstandigheden in Turkije en omwille van politieke problemen tussen de militaire militie. En omwille van problemen met terroristen. Er was ruzie tussen twee groepen en zij zaten ertussen. Man komt uit Bingöl.*

*H.(…) is in 2015 naar België gekomen. Waarom dan ? zij is in 2010 al getrouwd met S.(…), voor hi naar België kwam. Bedoeling was dat hij hier wettig verblijf zou krijgen en zij in functie van hem naar België zou komen op een legale manier. Dit is niet gelukt, dus is vrouw illegaal naar België gekomen via Frankrijk. Ze is daar niet gebleven en naar België doorgekomen. Eerst verbleef ze bij haar zus en is toen zwanger geworden.*

*2) Welk onderwijs volgen de kinderen?*

*Dochter is 2,5 jaar. In juni zal ze beginnen in de instapklas in school Kameleon op't Kiel.*

*3) Welke taal wordt er thuis gesproken?*

*Turks.*

*4) Zijn er momenteel medische problemen?*

*Serkan is in 2001-2002 geopereerd in Turkije, zijn nier is weggehaald. Hij neemt hier geen medicatie voor. Hij heeft er weinig hinder van, soms heeft hij wel pijn aan de andere kant. Dochter en mama zijn gezond.*



5) *Hebt u ouders/familieleden in België/Europa. Hoe gaat het met hen? Hebt u contact met hen ?*  
*H.(...): heeft een zus, K.(...), die legaal in Antwerpen woont en ook een broer in Antwerpen, legaal. Ook woont er nog een broer in Nederland.*  
*Serkan: neven en nichten in België, allemaal legaal.*  
*Ze krijgen financiële steun van hun familie.*  
 6) *Hebt u ouders/familieleden/vrienden in uw land van herkomst ? Hebt u contact met hen ?*  
*S.(...): vader in Turkije: geen contact mee*  
*Zijn zussen en broers wonen verspreid over Turkije: weinig contact.*  
*H.(...): moeder in Turkije: contact mee Broers en zussen in Turkije: geen contact mee*  
 7) *Zijn er redenen waarom u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst ?*  
*S.(...): ik geloof niet dat ik in Turkije een leven kan hebben. Ik wil dat mijn kind hier kan studeren en wil dat mijn man hier kan werken, we blijven alles proberen tot het gaat, desnoods andere procedures. De advocaat had hen gezegd dat ze even moesten wachten, dat er waarschijnlijk een regularisatie campagne gaat komen. Hen gezegd dat dit niet zo is en ze ook geen kans op verblijf maken, ook niet via regularisatie. Betrokkenen geven aan dat ze toch blijven proberen en niet zullen terugkeren. Ze hebben binnen twee weken een afspraak bij Antigone advocaten en ze gaan sowieso een 9bis indienen.*  
*Ze vroegen nog of ze niet mochten blijven omdat hun kind in België geboren is.*  
*Uiteindelijk verklaart H.(...) dat ze naar dokters van de wereld gaat omdat ze grensoverschrijdend gedrag heeft meegemaakt in Turkije van haar schoonvader en dat dit ook een reden is.*  
*Ze zegt absoluut niet terug te keren naar Turkije, ze moet er van 0 beginnen, er zijn slechte omstandigheden en hebben daar geen kansen."*

2.13. Voorts stelt de Raad vast dat in de aanhef van de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar het feit dat de betrokkene voorafgaandelijk, op 10 mei 2019, werd gehoord. Uit de beslissingen blijkt bovendien dat rekening werd gehouden met de afgelegde verklaringen. In de beslissingen wordt immers verwezen naar de geboorte van het kind en naar het gegeven dat dit kind in juni 2019 naar de instapklas zou gaan. Er wordt evenwel overwogen dat *"niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind zal schaden"*. Tevens wordt in de beslissingen gewezen op de verklaringen van verzoekers dat er bepaalde familieleden (respectievelijk neven en nichten en een broer en een zus) legaal op het Belgische grondgebied verblijven, zoals zij tijdens het SeFoR-terugkeergesprek hadden aangegeven.

Verzoekers betwisten, noch weerleggen in hun eerste middel de concrete overwegingen uit de bestreden beslissingen betreffende de elementen die zij tijdens het SeFoR-terugkeergesprek hadden aangereikt. Zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota met opmerkingen, kunnen verzoekers geenszins hard maken dat zij niet de gelegenheid zouden hebben gekregen om op nuttige wijze hun standpunt uiteen te zetten.

De Raad stipt tenslotte aan dat op basis van de beschikbare informatie het vermoeden rijst dat de beslissingen niet op "9" mei 2019 werden genomen, zoals nochtans *in fine* van de beslissingen wordt vermeld, omdat deze datum aan het hierboven bedoelde SeFoR-terugkeergesprek voorafgaat, maar op een latere datum, wellicht tussen 10 mei 2019 (datum SeFoR-terugkeergesprek) en 20 mei 2019 (overmaken van de bevelen ter betekening aan het gemeentebestuur).

In elk geval merkt de Raad op dat verzoekers elk belang ontberen bij hun kritiek inzake het hoorrecht aangezien zij geen enkel bijkomend concreet element vermelden dat zij in het kader van het hoorrecht zouden hebben kunnen aanbrengen.

2.14. Verzoekers hebben geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 6 van het EVRM, noch van het rechtszekerheidsbeginsel. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht en kunnen niet worden bijgetreden waar zij voorhouden dat het hoorrecht zou zijn geschonden. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de (materiële) motiveringsplicht.

Het eerste middel is, in zoverre de daarin aangehaalde bepalingen en beginselen dienstig worden aangevoerd, ongegrond.

2.15. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers formuleren hun grief als volgt:

*“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis”.*

*Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

*Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.*

*De rechten op het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.*

*- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;*

*De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoekers de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoekers vormt een inmenging in hun privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M. De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van de referentiepersoon en onevenredige schade zou toebrengen aan hun gezinsleven.*

*Verzoekers wijzen dus op precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van hun privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders.*

*Verwerende partij diende na te gaan of de bestreden beslissing over het verblijfsrecht het recht op gezinsleven (art. 8 EVRM) al dan niet schendt. Verwerende partij moest een belangenafweging (fair-balance toets) maken. Dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat.*

*Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met:*

*- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming*

*- De omvang van de banden in de staat,*

*- De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet,*

*- De vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands-familieelid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van art. 8 EVRM.*

*In casu is de fair balance- toets niet gebeurd.*

*Door de overschrijding van de redelijke termijn van art. 6 EVRM, hebben verzoekers hier gedurende zes jaren een gezinsleven uitgebouwd samen met hun familieleden. Zij hebben na 8 jaren ook geen enkele band met hun land van herkomst zodat ze ook niet kunnen terugkeren. Zij hebben daar geen inkomen noch onderdak, wat in strijd is met het recht op eerbiediging van het huis van verzoekers!*

*Met deze feiten en factoren werd alleszins geen rekening gehouden.*

*Het middel is ontvankelijk en gegrond.”*

2.16. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al

dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

2.17. *In casu* blijkt er wel degelijk sprake te zijn van een familie- en gezinsleven op het Belgische grondgebied. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is echter niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 9 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

2.18. Verzoekers beschikken niet over een geldige verblijfstitel en verblijven reeds geruime tijd illegaal op het grondgebied waardoor de bestreden beslissingen zeker geen weigering inhouden van een voortgezet verblijf in de zin van de rechtspraak van het EHRM. Bijgevolg geschiedt er, in weerwil van verzoekers beweringen in hun middel, geen toetsing aan de hand van de criteria uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dient onderzocht te worden of er sprake is van een positieve verplichting voor de staat om de betrokken vreemdelingen op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat zij hun recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kunnen handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit onderzoek geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107).

2.19. Verzoekers kunnen niet worden bijgetreden waar zij in hun tweede middel poneren dat er geen belangenafweging zou zijn doorgevoerd door de gemachtigde van de minister. In de bestreden beslissingen wordt er immers op gewezen dat verzoekers samen met hun dochter op het grondgebied verblijven en "(d)at het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt." Er wordt tevens aangestipt dat "(h)et feit dat betrokkene kind in België geboren is, (...) niet zonder meer het recht op verblijf (opent). Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van haar vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op het kind en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van haar ouders, die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. (...)". Wat de overige familieleden van verzoekers betreft, wordt gesteld dat het gegeven dat deze legaal op het grondgebied verblijven "niet automatisch recht op verblijf" verleent en dat zij niet aantonen ten laste te zijn van deze familieleden. Hierbij wordt gesteld dat verzoekers "via moderne communicatiemiddelen" contact

kunnen houden met hun familieleden. Concluderend wordt gesteld dat “(e)en terugkeer naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM”. De blote bewering van verzoekers dat zij geen enkele band, inkomen of onderdak meer zouden hebben in hun land van herkomst is niet van aard om de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissingen aan het wankelen te brengen. Bovendien blijkt uit het verslag van het SeFoR-terugkeergesprek dat de vader van verzoeker, de moeder van verzoekster en verschillende van hun broers en zussen nog in Turkije wonen, waardoor hun bewering feitelijke grondslag mist. Verzoekers tonen niet aan dat er in hoofde van de verwerende partij sprake zou zijn van een positieve verplichting om hen op het grondgebied te gedogen.

2.20. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM.

2.21. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van het hoger belang van het kind uit artikel 3 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van het recht op onderwijs uit artikel 28 van het IVRK, van het recht op gezondheidszorg uit artikel 24 van het IVRK, van artikel 26 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (hierna: de UVRM) en van artikel 23 van de Grondwet. Verzoekers stellen in hun derde middel het volgende:

*“Lid 1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.*

*Lid 2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.*

*Lid 3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.(Art. 3 KRV)*

*“Eenieder heeft recht op onderwijs; het onderwijs zal kosteloos zijn, althans wat het lager en basisonderwijs betreft. Het lager onderwijs zal verplicht zijn. Ambachtsonderwijs en beroepsopleiding zullen algemeen beschikbaar worden gesteld. Hoger onderwijs zal openstaan voor eenieder, die daartoe de begaafdheid bezit.*

*Het onderwijs zal gericht zijn op de volle ontwikkeling van de menselijke persoonlijkheid en op de versterking van de eerbied voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het zal het begrip, de verdraagzaamheid en de vriendschap onder alle naties, rassen of godsdienstige groepen bevorderen en het zal de werkzaamheden van de Verenigde Naties voor de handhaving van de vrede steunen.*

*Aan de ouders komt in de eerste plaats het recht toe om de soort van opvoeding en onderwijs te kiezen, welke aan hun kinderen zal worden gegeven” (art. 26 UVRM)*

*“Lid 1 De Staten die partij zijn, erkennen het recht van het kind op onderwijs, en teneinde dit recht geleidelijk en op basis van*

*gelijke kansen te verwezenlijken, verbinden zij zich er met name toe:*

*a. primair onderwijs verplicht te stellen en voor iedereen gratis beschikbaar te stellen;*

*b. de ontwikkeling van verschillende vormen van voortgezet onderwijs aan te moedigen, met inbegrip van algemeen onderwijs en beroepsonderwijs, deze vormen voor ieder kind beschikbaar te stellen en toegankelijk te maken, en passende maatregelen te nemen zoals de invoering van gratis onderwijs en het bieden van financiële bijstand indien noodzakelijk;*

*c. met behulp van alle passende middelen hoger onderwijs toegankelijk te maken voor een ieder naar gelang zijn capaciteiten; d. informatie over en begeleiding bij onderwijs- en beroepskeuze voor alle kinderen beschikbaar te stellen en toegankelijk te maken;*

*e. maatregelen te nemen om regelmatig schoolbezoek te bevorderen en het aantal kinderen dat de school vroegtijdig verlaat, te verminderen.*

*Lid 2 De Staten die partij zijn, nemen alle passende maatregelen om te verzekeren dat de wijze van handhaving van de discipline op scholen verenigbaar is met de menselijke waardigheid van het kind en in overeenstemming is met dit Verdrag.*

*Lid 3 De Staten die partij zijn, bevorderen en stimuleren internationale samenwerking in aangelegenheden die verband houden met onderwijs, met name teneinde bij te dragen tot de uitbanning van onwetendheid en analfabetisme in de gehele wereld, en de toegankelijkheid van wetenschappelijke en technische kennis en moderne onderwijsmethoden te vergroten. In dit opzicht wordt met name rekening gehouden met de behoeften van de ontwikkelingslanden” (art. 28 KRV)*

*“Lid 1 De Staten die partij zijn, erkennen het recht van het kind op het genot van de grootst mogelijke mate van gezondheid en op voorzieningen voor de behandeling van ziekte en het herstel van de gezondheid. De Staten die partij zijn, streven ernaar te waarborgen dat geen enkel kind zijn of haar recht op toegang tot deze voorzieningen voor gezondheidszorg wordt onthouden.”(...) (Art. 24 KRVBij alle maatregelen die de overheid neemt, dient het belang van het kind voorop te staan.*

*Het kind is reeds ingeschreven in een school in Hoboken en gaat sedert juni naar de instapklas. Vanaf 2.09.2019 zal zij naar de 1e kleuterklas gaan.*

*Dat het absoluut onmogelijk is voor verzoekers om na 8 jaren terug te keren naar hun land van herkomst, daar een nieuw leven op te bouwen, laat staan dat ze op korte tijd hun kind op een school kunnen inschrijven.*

*Zij hebben immers geen economische banden meer met hun land van herkomst zodat het kind dreigt om gedurende lange tijd niet naar school te kunnen gaan alvorens het gezin na terugkeer alles op orde hebben gesteld, wat quasi onmogelijk lijkt na 8 jaren geen sociale, culturele, economische banden meer te hebben met hun land van herkomst.*

*Hierdoor dreigt het kind gedurende lange tijd haar recht op onderwijs te zullen verliezen en haar vertrouwde en stabiele en veilige omgeving dat het gewend is in België te verlaten.*

*Het kind dreigt bovendien gedurende lange tijd in erbarmelijke omstandigheden en armoede te zullen leven nu verzoekers na 8 jaren wanneer zij per impossibile zullen moeten terugkeren, gedurende lange tijd hun leven niet op orde zullen kunnen stellen en geen werk zullen vinden gelet op de hoge werkloosheidsgraad in hun land van herkomst.*

*Het is dan ook wel degelijk dat de belangen van het kind primordiaal zijn en dienen te primeren en een bijzondere plaats dient in te nemen bovenop de verwijderingsbeslissing van verweerder.*

*Zelfs de zeer jonge leeftijd, zoals verweerder poneert in haar beslissing, staat eraan niet in de weg dat het kind zal worden weggerukt van haar stabiele en veilige omgeving en na een terugkeer haar een erbarmelijke armoede te wachten staat!*

*Bovendien heeft het kind van bij de geboorte alle inenting tegen mogelijke ziektes in België toegediend gekregen.*

*Bij een mogelijke terugkeer dreigt het inentingsprogramma van het kind voor de volgende leeftijdscategoriën verstoord te worden en loopt het kind gevaar verkeerde of dubbele inenting toegediend te krijgen hetzij zullen haar inenting in het land van herkomst ernstig verstoord worden zodat dit onomstotelijk een effect zal hebben op haar gezondheid.*

*Het kind heeft recht om zowel vanaf de geboorte als voor de komende jaren dezelfde inentingsprogramma van hetzelfde land, i.c. België te kunnen volgen. De gezondheid en ontwikkeling van het kind dient vooropgesteld worden en staat primordiaal bovenop de verwijderingsmaatregel van verweerder!*

*Verweerder heeft alleszins met deze omstandigheden alvast en zeker geen rekening gehouden en zeker niet met de lange, moeilijke en erbarmelijke wennings-en adaptatieperiode van verzoekers die hen te wachten zou staan bij een eventuele terugkeer, quod non!*

*Het middel is derhalve ernstig en gegrond!”*

2.22. Waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 26 van de UVRM moet erop worden gewezen dat het een beginselverklaring is, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. De rechtstreekse schending ervan kan noch in haar geheel, noch wat betreft bepaalde artikelen, op ontvankelijke wijze worden aangevoerd (cf. RvS 8 maart 2006, nr. 155.998; RvS 4 mei 2005, nr. 144.115; RvS 7 januari 2003, nr. 126.922; RvS 13 maart 2002, nr. 104.622). Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

2.23. Daargelaten de vraag of de door verzoekers geschonden artikelen van het IVRK verticale rechtstreekse werking hebben, tonen verzoekers niet concreet aan dat het belang van hun minderjarig kind door het nemen van de bestreden beslissingen zou worden miskend.

2.24. In de bestreden beslissingen wordt met betrekking tot het belang van het kind het volgende overwogen:

*“(…) Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van haar vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op het kind en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van haar ouders, die op eigen risico, ondanks hun precare verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij*

*dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.*

*De zeer jonge leeftijd van het kind maakt zo net dat dit kind zich gemakkelijker zal kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat het kind niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van haar ouders kan opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind zal schaden. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RW, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).*

*Betrokkene verklaart dat zijn dochter in juni naar de instapklas zal gaan. Echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/06/2014)."*

2.25. Het komt aan verzoekers toe om aannemelijk te maken dat het (hoger) belang van hun minderjarige dochter, die recent de leeftijd van 3 jaar heeft bereikt en naar de instapklas en de kleuterschool zou gaan, het best gediend zou zijn door de verderzetting van een onregelmatig verblijf op het Belgische grondgebied. Verzoekers beperken zich echter tot een reeks loutere beweringen waaruit niet kan worden opgemaakt dat de bestreden beslissingen het (hoger) belang van hun minderjarige dochter of hun sociale rechten met de voeten zou treden.

2.26. Zo tonen verzoekers niet aan dat het recht op onderwijs van hun dochter in het gedrang zou komen. Er wordt immers geenszins aangetoond dat hun dochter, die thans nog niet leerplichtig is, geen toegang zou hebben tot onderwijs in Turkije, zodat een schending van het recht op onderwijs niet aannemelijk wordt gemaakt.

2.27. Verzoekers stellen dat zij in Turkije in armoede zullen leven en geen werk zullen vinden zonder aan te tonen dat zij een zekere welstand en tewerkstelling in België zouden verliezen ingevolge de bestreden beslissingen. Het is bijgevolg onduidelijk welke sociale rechten verzoekers in geval van terugkeer zouden verliezen zodat de schending van artikel 23 van de Grondwet niet dienstig kan worden ingeroepen.

2.28. Waar verzoekers tenslotte poneren dat hun kind het recht zou moeten hebben om hetzelfde inentingsprogramma te kunnen volgen, merkt de Raad op dat het niet aan de Belgische staat, maar enkel aan de ouders kan worden verweten wanneer zij in een onregelmatige verblijfssituatie hun kind laten deelnemen aan een inentingsprogramma en dit eventueel niet kan worden verdergezet wanneer het gezin aan een verwijderingsmaatregel wordt onderworpen. Verzoekers tonen niet aan welke bepaling of beginsel voorschrijft dat een inentingsprogramma een beletsel zou vormen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel.

Er werd geen schending van het (hoger) belang van het kind of het recht op onderwijs aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN